

THE LEFTOVERS

PRÒLEG

No havien educat la Laurie Harvey perquè cregués en el Rapte. No l'havien educada per creure en gaires coses, fora de l'absurd de creure en res.

«Nosaltres som agnòstics», deia als seus fills quan eren petits i necessitaven una manera de definir-se davant dels seus amics catòlics, jueus i unitaristes. «Nosaltres no sabem si Déu existeix, i de fet no ho sap ningú. Encara que diguin que ho saben, no ho saben.»

La primera vegada que va sentir parlar del Rapte feia primer a la universitat i assistia a una classe d'introducció a les religions del món. Els fenòmens que el professor descrivia li semblaven una broma: una munió de cristians surant, abandonant la roba que portaven posada i enlairant-se a través del sostre de casa o del cotxe per anar-se a trobar amb Jesús al cel, i totes les altres persones plantades a terra amb la boca oberta, preguntant-se on havia anat tota la bona gent. Aquella teologia li semblava tèrbola, fins i tot després d'haver llegit, a la secció sobre «Dispensacionalisme premil·lenarista» del llibre de text, totes aquelles falòrnies sobre Armageddon, l'Anticrist i els Quatre

Genets de l'Apocalipsi. Tot allò li semblava kitsch religiós, tan carrincló com la pintura sobre vellut negre, la mena de fantasia que agradava a la gent que menjava molts fregits, pegava a les criatures i no posava objeccions a la teoria que el seu Déu amorós havia inventat la sida per castigar els gais. De tant en tant, durant els anys següents, quan veia algú que llegia algun dels llibres de la sèrie *Left Behind* en un aeroport o al tren, sentia una fiblada de llàstima, i fins i tot una mica de tendresa, per aquell pobre desgraciat que no tenia res millor per llegir ni res millor per fer que matar el temps somiant amb la fi del món.

I llavors va passar. La profecia bíblica es va fer realitat o, si més no, en part. Va desaparèixer gent, milions de persones alhora, a tot el món. No es tractava d'un rumor antic —un mort que havia ressuscitat durant l'Imperi romà— ni d'una polsegosa llegenda casolana com la d'en Joseph Smith, que havia desenterrat unes taules d'or al nord de l'estat de Nova York gràcies a una conversa amb un àngel. Això era real. El Rapte havia passat al seu poble natal, a la filla de la seva millor amiga, entre d'altres, mentre la mateixa Laurie era a la casa. La intrusió de Déu a la seva vida no hauria estat més clara si se li hagués adreçat des d'una azalea en flames.

Almenys això és el que hauria pensat qualsevol. Però ella s'ho va manegar per negar les evidències durant setmanes i mesos, aferrada als seus dubtes com si fossin un salvavides, repetint desesperadament les paraules dels científics, els entesos i els polítics que insistien que la causa del que ells anomenaven la Desaparició Soltada era desconeguda, i prevenien la gent perquè evitessin arribar a conclusions precipitades fins que el comitè imparcial del govern que investigava el cas no publicués l'informe oficial.

«És una tragèdia», repetien els experts una vegada i una altra. «Es tracta d'un fenomen semblant al Rapte, però no sembla que hagi estat el Rapte.»

Era ben interessant que les veus que cridaven més fort esgrimint aquest argument fossin les dels mateixos cristians, que no podien evitar observar que molta de la gent que havia desaparegut el 14 d'octubre —hindús, budistes, musulmans, jueus, ateus, animistes, homosexuals, esquimals, mormons i zoroastristes, fossin què coi fossin— no havien acceptat Jesucrist com el seu salvador personal. Pel que es veia es tractava d'una collita feta a l'atzar, i si una cosa no podia ser el Rapte era atzarós. L'objectiu era separar el gra de la palla: havia de ser una recompensa per als veritables creients i una advertència per a la resta. Un Rapte indiscriminat no era cap Rapte.

De manera que era fàcil sentir-se confós, posar-se les mans al cap i exclamar que no sabies què passava. Però la Laurie ho sabia. En el fons, en el mateix moment que va passar, ho va saber. L'havien deixada de banda. A ella i a tots els altres. Tant se valia que Déu no hagués tingut en compte la religió en la Seva decisió —més aviat, això empitjorava les coses: convertia el Rapte en un rebuig personal—. Així i tot, ella preferia ignorar aquesta certesa, desterrar-la a un racó fosc de la seva ment —el soterrani on entaforava les coses en què no suportava pensar, el mateix lloc on amaguem la certesa que un dia hem de morir per poder viure sense haver d'estar deprimits cada minut de cada dia.

A més, va ser una època molt atrafegada, la dels primers mesos després del Rapte, amb l'escola de Mapleton tancada, la seva filla tot el dia a casa, i el seu fill, que havia tornat de la universitat. S'havia d'anar a comprar, i fer la bugada, com abans, i fer dinars i sopars i rentar plats. També havia d'assistir a funerals, compilar diapositives per a les sessions, eixugar llàgrimes, i tenir una pila de converses esgotadores. Passava molt de temps amb la pobra Rosalie Sussman; la visitava gairebé cada matí per ajudar-la a superar un dolor insondable. De vegades parlaven de la seva difunta filla, la Jen —i que dolça que era, sempre somreia, etc.—, però gran part del temps el passaven assegudes de costat

sense dir res. Aquell silenci el sentien profund i adequat, com si ni l'una ni l'altra no poguessin dir res que fos prou important per trencar-lo.

Els van començar a veure rondant pel poble la tardor següent, gent vestida de blanc que anava en parelles del mateix sexe, sempre fumant. La Laurie n'havia reconegut uns quants —la Barbara Stangelo, que tenia un fill que anava a la classe de la seva filla; en Marty Powers, que jugava a softbol amb el seu marit i la dona del qual havia desaparegut en el Rapte, o el que fos—. Generalment t'ignoraven, però de vegades et seguien pertot arreu com si fossin detectius privats contractats per no deixar-te de petja. Si els saludaves t'adreçaven una mirada inexpressiva, però si els feies una pregunta més concreta, et donaven una targeta de presentació impresa per una cara amb aquest missatge:

«Som membres del residu culpable.
Hem fet un vot de silenci.
Som davant teu com a recordatoris vivents
del poder formidable de déu.
El seu judici és imminent».

En lletra més petita, a l'altra cara de la targeta, hi havia una adreça d'internet que es podia consultar si es volia més informació: «www.residuculpable.com».

Va ser una tardor estranya. Havia passat un any des de la catàstrofe; els supervivents havien assimilat el cop i havien descobert, amb gran esbalaïment, que encara s'aguantaven drets, tot i que alguns eren més inestables que d'altres. D'una manera vacil·lant, fràgil, les coses començaven a tornar a la normalitat. Les escoles s'havien tornat a obrir i la majoria de gent havia tornat a la feina. Els caps de setmana la canalla jugava a futbol al parc; per Halloween fins i tot uns quants feien el Paga-o-plora.

Hi havia la sensació que es reconquerien els vells costums, que la vida recuperava la forma.

Però la Laurie no donava l'abast. A més de la preocupació per la Rosalie, patia molt pels seus fills. En Tom havia tornat a la universitat per al semestre de primavera, però havia caigut sota la influència d'un pelacanyes que s'autoanomenava *profeta sanador* a qui deien Sant Wayne, i no assistia a cap classe ni volia tornar a casa. Hi va trucar un parell de vegades durant l'estiu dient que tot anava bé, però no va voler dir on era ni què feia. La Jill lluitava amb la depressió i amb l'estrès posttraumàtic —naturalment, la Jen Sussman havia estat la seva millor amiga des de preescolar—, però es negava a parlar-ne amb la Laurie o amb cap terapeuta. Mentrestant, el seu marit estava estranyament animat, semblava que totes li ponien. El negoci prosperava, feia bon temps, havia corregut nou quilòmetres i mig en menys d'una hora, oi que semblava increïble?

—I tu? —li preguntava en Kevin, gens cohibit amb les seves malles d'elastà, la cara lluent de bona salut i una fina capa de suor—. Què has fet, en tot el dia?

—Jo? He ajudat la Rosalie amb l'àlbum de retalls.

En Kevin va fer una ganyota de desaprovació barrejada amb contenció.

—Encara està amb això?

—No ho vol deixar. Avui hem fet un repàs de la carrera de la Jen com a nedadora. Se la veu créixer un any després de l'altre i com el cos li va canviant sota el banyador blau. Que trist.

—Ahà. —En Kevin es va omplir el got amb aigua glaçada de l'aixeta incorporada a la nevera. Ella veia que no escoltava, i sabia que ja feia mesos que havia perdut l'interès en el tema de la Jen Sussman—. Què hi ha per sopar?

La Laurie no podia dir que s'hagués escandalitzat quan la Rosalie li va anunciar que s'unia al Residu Culpable. Aquella gent

vestida de blanc havia fascinat la Rosalie des de la primera vegada que els havia vist, i sovint s'havia preguntat en veu alta si seria gaire difícil mantenir un vot de silenci, especialment si et trobes una vella amiga, algú a qui feia temps que no veies.

—Haurien de ser una mica flexibles en casos així, no trobes?

—No ho sé —va dir la Laurie—. Ho dubto. Són fanàtics. No els agrada fer excepcions.

—Ni en el cas que sigui el teu germà i faci vint anys que no el veus? No li podries dir ni hola?

—A mi no m'ho preguntis. Pregunta-ho a ells.

—Com els ho puc preguntar? No poden parlar.

—No ho sé. Mira la seva web.

Aquell hivern la Rosalie el va mirar molt, la web. Va desenvolupar una amistat íntima amb missatges instantanis —evidentment el vot de silenci no s'aplicava a la comunicació electrònica— amb la directora de la divulgació orientada al públic, una dona molt amable que li responia totes les preguntes i l'ajudava a superar els dubtes i les reserves.

—Es diu Connie. Abans era dermatòloga.

—Ah sí?

—Es va vendre la consulta i va donar els guanys a l'organització. Molta gent ho fa. No és barat mantenir una empresa com aquesta sense que faci aigües.

La Laurie havia llegit un article sobre el Residu Culpable al diari local, i per això sabia que hi havia seixanta persones pel cap baix vivint al «complex» de Ginkgo Street, un terreny amb deu cases cedit a l'organització pel mateix constructor, un home molt ric que es deia Troy Vincent i que ara hi vivia com un membre ordinari, sense cap privilegi especial.

—I tu què faràs? —li va preguntar la Laurie—. Et vendràs la casa?

—De moment no. Hi ha un temps de prova de sis mesos. No cal que prengui cap decisió fins llavors.

—Em sembla bé.

La Rosalie va sacsejar el cap, com sorpresa pel seu propi atreviment. La Laurie veia l'excitació que li produïa la decisió de canviar de vida.

—Se'm farà estrany, anar sempre vestida de blanc. M'estimaria més que fos gris o blau, potser. No m'afavoreix, el blanc.

—No em puc creure que comencis a fumar.

—Ecs. —La Rosalie va fer una ganyota. Era una no fumadora militant, de les que mouen la mà frenèticament davant de la cara quan estan a sis metres d'un cigarret encès—. A això em costarà acostumar-m'hi. Però mira, és com un sagrament. S'ha de fer, i prou. Ni t'ho has de plantejar.

—Pobrets, els teus pulmons.

—No viurem prou temps per agafar un càncer. La Bíblia diu que només hi ha set anys de Tribulació després del Rapte.

—Però allò no era el Rapte —va dir la Laurie, més a si mateixa que no pas a l'amiga—. No ho era.

—M'hi hauries d'acompanyar. —La Rosalie parlava en un to baix i seriós—. Potser podríem compartir habitació i tot.

—No puc —va respondre la Laurie—. No puc deixar la família.

La família: li feia angúnia dir aquella paraula en veu alta. La Rosalie no tenia família. Feia anys que estava divorciada i la Jen era la seva única filla. Tenia la mare i un padrastre a Michigan, i una germana a Minneapolis, però no hi tenia gaire relació.

—Ja m'ho pensava. —La Rosalie va arronsar les espatlles amb resignació—. Però ho havia de provar.

Al cap d'una setmana la Laurie va portar la Rosalie amb cotxe a Ginkgo Street. Feia un dia esplèndid, ple de llum de sol i cants d'ocells. Les cases eren imponents: edificis de tres plantes escampats pel terreny en solars de dos mil metres quadrats que potser valien més d'un milió de dòlars quan es van construir.

—Ostres! —va dir—. Que selecte!

—Sí. —La Rosalie va somriure, nerviosa. Anava vestida de blanc i portava una petita maleta, carregada sobretot amb roba interior i articles d'higiene personal, a més dels àlbums de retalls a què havia dedicat tant de temps—. No em puc creure que ho estigui fent de debò.

—Si no hi estàs bé, fes-me un truc. Et vindré a buscar.

—Em sembla que hi estaré bé.

Van pujar els esglaons que portaven a una casa blanca amb les paraules OFICINA CENTRAL pintades a la porta. A la Laurie no se li permetia accedir a l'edifici, de manera que al capdamunt de les escales va abraçar la seva amiga per dir-li adéu, i va veure entrar la Rosalie darrere d'una dona de cara pàl·lida i amable que podia ser, o no, la Connie, l'exdermatòloga.

Va passar gairebé un any fins que la Laurie va tornar a Ginkgo Street. També era un dia de primavera, una mica més fresc, no tan assolellat. Aquesta vegada era ella la que anava vestida de blanc i portava una maleta petita. No pesava gaire: només hi havia roba interior, el raspall de dents i un àlbum amb fotografies de la seva família escollides amb molta cura, una breu història visual de la gent que estimava i ara deixava.